

„A KÖZÖNSÉGGEL VALÓ TALÁLKOZÁS E MUNKA LEGSZEBB RÉSE”

A Dolly Roll most is tarol

Vagányságát diákkora óta őrzi Dolly

FOTÓ: KARNOK CSABA

Polgári nevét most sem árulta el, de a Dolly eredetét elmesélte az énekesnő, aki még huszonhét év elteltével is ugyanolyan energiával lép a színpadra, mint először. Fittségének titka az egészséges életforma és a sok pihenés.

Dolly polgári nevét, melyet oly régóta eltitkol a közvélemény elől, ez alkalommal sem sikerült kiderítenünk. Azt azonban elárulta, még gimnazista korában választotta az új megszólítást. – Amikor a tanár az eredeti keresztnévemet kiáltotta, egyszerre hatan ugrottunk fel a padból. Nem szerettem, hogy mindenkit úgy hívnak, mint engem, ezért levettem a polcra az angol utónévszótárt, és kiválasztottam a Dollyt. Kedves, dallamos, könnyen megjegyezhető. Ezután mindig így mutatkoztam be, egy idő után még a szüleim is így szólítottak, az eredeti nevemre már nem is hallgattam – emlékezett vissza az énekesnő, aki 1980-ban csatlakozott a Hungáriához. Három évvel később a zenekar átalakult, és Dolly Roll néven halmozta tovább a sikereket. Dolly egyedüli nőként is jól szót ért a csapat férfitagjaival, köszönhető ez többek között fiús nevelésének. – A szüleim ke-

ményen, szinte fiúként neveltek. Az iskolában is fiubarátaim voltak, bennük jobban megbíztam. Még a csajozásban is segítettem nekik. Sajnos egy-két rossztulajdonságot is eltanultam tőlük: tinédzserkoromban még verekedtem is, és a csúnya beszéd is a fiúk miatt ragadt rám. Pozitívum azonban, hogy így a zenekar fiútagjaival könnyen szót értek, hallgatnak rám.

A vagány énekesnő figyelmét azonban nem csak a fiús dolgok kötik le. Ő tervezi az együttes fellépőruháit. – Már az iskolában is törekedtem arra, hogy a ruháimat valamilyen módon különlegessé, egyedivé tegyem: gyöngyöket, fémláncokat, gombokat, fliterteket varrtam rájuk. Minden ruhámat kidíszítem, szeretem, ha az, amit én hordok, biztosan nem jön szembe velem az utcán.

Dollyt arról is faggattuk, mivel tölti szabadidejét. – Kertes házban lakom, sokat vagyok a friss levegőn, amikor az ál-

latkáimmal foglalkozom. A két kutyám és hat macskám nagyon sok törődést igényel. Ilyenkor a testmozgást is le tudom, hiszen sokat szaladgálok velük játék közben. Az évek során nagyon sok mozgásfajtát kipróbáltam. Művészitornára jártam, három évig úsztam a Fradiban, atletizáltam, kispuskával lőttem, tíz évig lovagoltam, vitorláztam, kézi- és kosárlabdáztam. Az egészséges életmódra most is nagyon odafigyelek. Biozöldségeket és bioélelmiszereket eszem, kevés húst fogyasztok. Nem iszom alkoholt, és csak a fellépések alkalmával éjszakázom, amit még mindig nagyon élvezek, hiszen a közönséggel való találkozás a munkánk legszebb része – fejtette ki Dolly. A zenekar arculata az évek során keveset változott, a régi imázs bevált. Habár lépésenként, szépen, óvatosan haladtak a trenddel, a zenei stíluson nem változtattak. Két évvel ezelőtt adták ki utolsó kiadásra váró lemezük van. Az énekesnő elmondta, minden hét végén járják az országot, és még mindig nagyon sok új, megvalósításra váró ötletük van.

BOBKÓ ANNA

MEGLEPŐ ÁLLÍTÁS AZ ISKOLÁSOK TÖRTÉNELMI SEGÉDKÖNYVÉBEN

Megnyertük a tatárjárást?!

Mi, magyarok nyertük meg a tatárjárást?!

A kérdésre a szakminisztérium által segédkönyvvé minősített, az általános és a középiskolások számára készült könyv – melynek szerzője: Csorba Csaba, lektora: Závodszy Géza – válaszol. Ám Makk Ferenc, a szegedi egyetem történészprofesszora megdöbben a képtelen állításon, s azt történelemhamisításnak, a szerző mindenáron való újdonságkeresési vágyának tudja be.

Megdöbbenő állítás olvasható Csorba Csaba történész Árpád örökében című, a Helikon kiadónál már több kiadásban is megjelent könyvében. A kötetet a Művelődési és Közoktatási Minisztérium az oktatáshoz szükséges segédtkönyvvé minősítette.

A díszesen illusztrált, a diákok számára könnyen felfogható stílusban, színes képekkel teli kötet tatárjárásról szóló fejezete azzal zárul, hogy tulajdonképpen azt a magyarok nyerték meg. Az 1241-es muhi csatát ábrázoló fantáziarajz fölött a következő mondat olvasható: „...A véres háború tehát hazánk győzelmével végződött. Pedig a korabeli krónikások azt írták, hogy Magyarország megszűnt létezni”.

A történelmi ismereteit felfrissítő olvasó eszébe azonnal bevillannak a korábban tanultak, mégpedig: a tatárok megnyerték a Miskolc közelében lévő Muhi község Sajtó partja mellett vívott csatát, majd IV. Béla királyunkat gyakorlatilag végigdőzték az országon egészen az Adrián lévő Trau váráig, ahonnan az utókorban második honalapítóként emlegetett királyunk addig elő sem jött, míg a tatárok 1242 tavaszán ki nem vonultak. Addig azonban végigpusztították az országot, elfoglalták Pestet, Váradot és Esztergomot, ám felvidéki várakkal vagy a megerősített Pannonhalmá-

Az Árpád örökében. Iskolai segédkönyv gyerekek okulására

FOTÓ: MISKOLCZI RÓBERT

Makk Ferenc professzor meghökkent

a nagyán, Batu kánválasztásra sietett, vélték a történészek. Valójában Batu nem lehetett esélyes, s a választásra is csak évek múltán került sor. Magyar- és Lengyelhonból azért távoztak (súlyos veszteségekkel), mert a nyugati típusú keresztény országokkal nem boldogultak. Orosz földön azonban századokig ott maradtak... A véres háború tehát hazánk győzelmével végződött. Pedig a korabeli krónikások azt írták, hogy Magyarország megszűnt létezni...

A vitatott szövegrész a magyar győzelemről a könyvben

Makk Ferenc professzor, a Szegedi Tudományegyetem középkori iskolájának vezetője történelemhamisításnak, a mindenáron való újdonságkeresésnek tartja azt, hogy valaki a tatárjárást magyar győzelemnek nevezi. „Olyan ez, mintha azt mondanánk, hogy a magyarok elvesztették kalandozásuk során azokat a hadjáratokat, melyek során kifosztották, felperzselték Nyugat-Európa egy részét, csak azért, mert végül visszavonultak, azaz hazajöttek.” Makk Ferenc szerint az állítás nemcsak meghökkentő, de egyáltalán nem állja meg a helyét, a tatárok ugyanis nem a magyarok miatt vonultak ki, hanem mert meghalt a birodalmat vezető Ögödej nagykan, s Batu mint esélyes igyekezett a kánválasztásra.

val, Esztergommal vagy Székesfehérvárral nem bírtak.

– Valóban, a korábbi történetírásban az szerepelt, hogy a tatárjárást a tatárok nyerték, akik végigpusztították az országot, majd azért távoztak az országból, hogy a meghalt nagykan helyett új kánt válasszanak. Csak hogy azóta előkerültek források, melyekből kiderül, a mongol hadak a magyarországi hadjáratot vereségként élték meg – mondta lapunknak a kötet lektora, Závodszy Géza történész. Hozzátette: igaz, az említett mondat így tényleg túlzás, hiszen szerzője nem fejté ki, ám megtette korábban más tanulmányokban, a tatárok ugyanis heves ellenállásba ütköztek. Az esemény egyidejű krónikásának szármító Rogerius kanonok pedig a főserég fogságába esett, így az ott látottakról írta meg a mongolok nagy pusztításáról szóló munkáját – mondta.

Csorba Csaba, a könyv szerzője, az ELTE Főiskolai Történelmi Tanszékének docense már arról szót, hogy nemrégiben olyan korabeli mongol források kerültek elő, melyben a tatárok a magyarországi hadjáratukat nagy vereségként ítélték meg, melyben egész nemzetségük pusztultak el. Úgy véli, hogy a mongoloktól elszenvedett vereség csak legendája a magyar történelemnek, mely azt a borúlátó nézetet igazolja, hogy mi mindig minden háborút elvesztettünk. Hozzátette: a Zrínyi kiadónál megjelent, a tatárjárásról szóló kötetben korábban már megjelent az erről szóló hosszabb tanulmánya.

KOROM ANDRÁS

Magyarország megmentése

Az alábbi írás műfaja válságterv, ilyenképpen nem bocsátkozhat részletekbe. Abban minden honi politikai, szellemi és metafizikai, de még a nem elhanyagolható honi erotikus erő is megegyezik, hogy az országot, s benne a magyar népet meg kell menteni. Mint tudnivaló, azt kell megmenteni, aki komoly bajban van, már-már elveszni látszik, a pusztá léte a tét. Előrebocsátjuk, ilyenkor a segítség már kevés. Az országos helyzet valóban roppant komoly, a magyarok esélye a túlélésre a minimálisra csökkent.

Cselekedni kell!

Abból indulunk ki, hogy az ország tájai gyönyörűek, adottságai egyedülállóak, az ezüstös szegedi por, a selymes balatoni pára, a Mátra kéken sugárzó fénye, a somogyi dombok zöld hullámváza, a makói gázmező mind olyan értékek, melyek hazánkat egyedülállóvá teszik a Földön, a Naprendszerben, és tovább. De vajon a magyarok nélkül lehet-e szép mindez?!

Válaszunk természetesen igen.

Nagyvonalú válságtervünk első látomása egy nyugodt, üres és boldog ország, ahol harmonikusan nő a fű, és önfeledten szalad az égen a viharfelhő. Az ország azért üres, mert a magyarok elmentek. Bazi nagy lakat leng a haza kokárdás ajtaján, sístergő, idegenzavaró áram köröz a gyepek mentén. Az ország kietlen, tehát senki sem lop, szitkozódik, gyűlölködik, senki sem tiszteletlenkedik, senki nem irigykedik, nincs utcai megaláztatás, hivatali önkény, türelmetlenség, zsigeri gonoszság, a föld normálisan porzik, a magyarok elmentek, de maradt élet utánuk, sőt. A magyarokat nem zavarták, nem evakuálták őket, önként, mondhatni, dalolva hagyták el az országot, mert megértették, hogy ez az utolsó esély a megmaradásra.

Kérdés, hová mentek a magyarok?

A magyarok szabadságra mentek, és mindannyian, egytől egyig az összes magyar elment, a KSH, az MLSZ, a pártok, a történelmi egyházak, a gárda, Kovács néni, az elnök, a meleg magyarok, a roma magyarok, a magyar magyarok, a fasiszta magyarok, a táltos magyarok, a magyarok istene, mindenki.

A magyarok ugyanis pihenésre szorulnak. Elsősorban a saját történelmüket, magukat kell kipihenniük, a honfoglalást, Mohácsot, Trianont, a vizitdíjat. A szabadságot magyarok tehát benépesítik a világot. Köztudott, bárhol járunk a világban, magyar mindenütt akad. Nincs hely, hol ne bukkanna fel honfitárs, dzsungel, sivatag, tókói pormólt, teljesen mindegy. De ez most kevés. A magyaroknak úgy kell szabadságra menni, hogy arányosan és tervszerűen népesítsék be a földrészeket, s nem csak a lakatlan területeket, mint például a csábító Grönlandot vagy Szibéria egyes oázisait, de a metropoliszokat, a vallásos kegyhelyeket is. Mindenhová jutnia kell magyaroknak. Elég megfigyelni honfitársaink nyári viselkedését például az Adrián, máris reménykedés tölthet el bennünket a válságterv sikerével kapcsolatban. Akárhogyan is színezzük, mi, magyarok már nemcsak otthon, szűkebb hazánkban, a Tisza-parton vagy a színházi zsöllye bíbor derengésében, de a hónapos szabadságoltatás alatt is csodálatra méltó tahósággal viselkedünk, következőképpen egy nagyobb és hosszabb szabadságidő alatt sem lesz másként. Bárdolatlan, buta, korlátolt magyarok lépik el az egész világot, legott barátságosak és kicsinyessé teszik a helyet, ahol időznek, London, Moszkva, San Francisco, Kuala Lumpur, egyre megy.

A magyar nem nyíl lesz, hanem világméreg.

Mindeközben a magyaroktól üres Magyarország lassan magához tér és felvirágzik, a Kossuth teret borostyán és sóska borítja, a szent koronára fecskesalád költözik, a vadkendertől illatos Hősök terén kecskék, nyuszok és gazdátlán pitbullok legelésznek, a szegedi dómba mindennap befut egy boci, és a padsorok között játszik, a búza a gazdák nélkül is aranylik, a szőlőből a borászok nélkül is pompás bor lesz, magyar regények születnek írók nélkül, és a többi.

Az idő tovább telik, s a magyarok szerte a világban kiváló eredményeket érnek el, Berlin kicsiny és szűkös lesz, a híres párizsi háztetők megcsúnyulnak, a New York-i emberek ok nélkül pofozzák és szidják egymást. A világ egyre kibírhatatlanabb lesz, a nemzetközi helyzet fokozódik, hirtelen meglátunk egy mutatós újat, amely lassan egy atombomba indítógombjára ereszkedik. S amikor már csak egyetlen hajszál választja el az emberiséget a harmadik világháborútól, amely a negyedik, az ötödik, vagyis az utolsó is lesz egyben, a magyarok egy titkos jelre, hívó szóra, messze hangzó kecskedudahangra mind hazafutnak. A szabadságnak vége, pakolás, gyerekek, anya, ne felejtés a lábszörtelenítő akkuját.

Csönd lesz a világban, furcsa csönd.

A Föld elromlott.

Hanem egy helye mégis csodás lett. Magyarország megmenekült! Mit megmenekült, az egyetlen szeglete, pici vacska maradt a világnak, amely csodás, békés, jóra való. A magyarok meg pipáznak, üldögélnék a házuk előtt, paprikával hintik a tejszínhabos kenyeret, és özikkel beszélgetnek. A világ pedig lassan, lassan magához tér, és javulni kezd. A többit pedig tudjuk. Szabadságra kell menni megint.

SZÍV ERNŐ